

HỒI THỨ BA MƯƠI BỐN

CỨU PHỤ NHÂN HÀO KIỆT QUÊN MÌNH

Mụ già hắng dặng một tiếng rồi hỏi kháy:

-Phải rồi ! Võ công gã kém cỏi là tự người dạy. Còn nội lực gã thì đâu có cần ai dạy ?

Đinh Bất Tứ tức mình nói:

-Sao người lại bảo võ công gã kém là do ta truyền dạy được ? Gã mới học có nửa ngày chứ nếu gã được ta truyền thụ năm ba năm thử xem gã có thanh một bậc thiếu niên anh hùng, thiên hạ vô địch không ?

Mụ già nói:

-Dù gã có học người bao lâu cũng vậy thôi, chứ chẳng ích gì ! Gã chưa học đã đánh bại người rồi. Ta e rằng gã càng học lại càng dở. Như vậy người thử tính coi có nên học người hay là không nên học ?

Đinh Bất Tứ ghen hòng một lúc không biết nói thế nào ?lão đứng thộn mặt ra hồi lâu mới lên tiếng :

-Cả hai chiêu “Hổ trảo thủ” và “Ngọc nữ niêm châm” thì gã cũng học được ở nhà họ Đinh ta, chớ ở đâu ?

Mụ già nói:

-Cái đó là của tôn nữ nhi Đinh lão Tam dạy gã chứ có phải người đâu mà kể công ? Nhỏ kia ! Người lại đây giúp ta, đừng nói với lão nữa.

Thạch Phá Thiên dạ một tiếng rồi lại ngồi bên mụ già. Chàng đặt bàn tay vào huyệt Linh đài để trợ giúp đả thông kinh mạch cho mụ.

Mụ giơ tay áo lên che miệng để Đinh Bất Tứ không trông thấy. Mụ nói rất khẽ bảo Thạch Phá Thiên:

-Một lúc nữa lão ta cùng người tái đấu, người vận nội lực ra lòng bàn tay cũng như người đang làm vậy. Hễ thấy lão vươn chưởng ra đánh tới, người vẫn thi triển chiêu thức như lão đón lấy lòng bàn tay dồn nội lực vào trong người lão. Ta nói để người hay là lão định tâm hất người xuống sông cho chết đuối đấy. Người phải nhớ kỹ hễ lão ra chiêu gì thì người phải ra đúng cách thức như lão. Chỉ có cách ấy mới giữ được mạng sống cho cả ba người chúng ta.

Nguyên mụ già ở gần Thạch Phá Thiên bấy giờ đã nhận ra chàng là người lương thiện. Mụ e rằng nếu khuyên chàng chỉ giữ bản thân thì sợ chàng không chịu theo đúng như lời dặn của mình, nên mụ mới bảo chàng “giữ mạng sống cho ba người

chúng ta” tức là bao quát cả bà cháu mụ vào trong, để chàng vì lòng nghĩa hiệp hết sức đối phó với lão.

Thạch Phá Thiên gật đầu luôn mấy cái.

Mụ già lại nói:

-Bây giờ người hãy tạm ngừng lại đừng dồn nội lực vào cho ta nữa, phải để dành lúc bàn tay người áp vào bàn tay lão sẽ dồn nội lực vào người lão, mãnh liệt chừng nào hay chừng ấy.

Thạch Phá Thiên hỏi:

-Làm như thế liệu lão có thổ huyết không ?

Mụ già đáp:

-Không sao đâu ! ta luyện công bị tẩu hỏa, không còn chút hơi sức nào, mà nội lực người thúc nhanh vào, ta không chống đỡ nổi nên mới bị thổ huyết. Còn lão nội lực thâm hậu, mà người chẳng vận toàn lực thì chính người không chống nổi mà bị thổ huyết cũng chưa biết chừng. Nếu người bị thương thì không thể bảo vệ cho hai bà cháu ta. Một bà già, một cô nương nằm thẳng cẳng không nhúc nhích được thì chỉ còn cách để mặc cho người muốn lấn áp hay muốn từng xẻo thế nào cũng được.

Thạch Phá Thiên nghe tới đây, bầu máu nóng sôi sùng sục.

Lập tức chàng nổi lòng nghĩa hiệp, lúc này nếu vì bà già và cô bé mà chàng có phải chết cũng quyết chẳng chau mày. Còn hai bà cháu mụ là hạng người nào, thiện hay ác, chàng cũng không cần biết.

Mụ già từ từ hạ tay áo xuống nói:

-Đa tạ người đã trút nội lực vào cho ta, nếu không có người thì bây giờ ta muốn nói cũng không còn hơi sức nữa. Đinh lão Tứ có chết lão cũng không nhìn nhận là đã bị thất bại, chắc lão đòi đấu nữa với người, chứ chưa chịu thôi ! Hỡi ơi ! Mụ già này sống đã bấy nhiêu mà thấy anh hùng hảo hán trong thiên hạ thật chẳng được mấy người. Lão tứ kia ! Ta không ngờ lúc sắp về chầu trời mà còn phải ngó thấy một lão già chó má.

Đinh Bất Tứ tức giận hỏi:

-Mụ mắng ai là lão già chó má ?

Mụ già tủm tỉm cười đáp:

-Con người ta dù ngu dốt đến đâu tưởng cũng phải tự hiểu. Chẳng lẽ ta lại bảo ta ư ? Đinh Bất Tứ ! Người muốn giết gã phồng có khó gì ? Người chỉ cần ra chiêu thức nào mà chưa dạy gã là được. Hà tất người phải nghĩ tới gã có chống được hay không ?

Đinh Bất Tứ tức quá quát lên:

-Đinh Bất Tứ này há phải hạng người vô sỉ mặt dày ? Người nhìn kỹ mà xem ta có ra chiêu nào chưa dạy gã không ?

Mụ già chỉ cần nói khích lão mấy câu này, rồi buông tiếng thở dài không nói gì nữa.

Đinh Bất Tứ hừ một tiếng rồi la lên:

-Thằng lỏi kia ! ta sắp phóng chiêu “Nghịch thủy hành chu” để đánh ngươi đây. Chiêu này ta đã dạy rồi, chớ có quên nghe !

Lão nói xong hơi co đầu gối hạ thấp người xuống. Đột nhiên tay trái lão đưa từ dưới đánh ra.

Thạch Phá Thiên nghe lão nói đến chiêu “Nghịch thủy hành chu” chàng đã chuẩn bị sẵn cũng co hai đầu gối và vung chưởng tay trái từ dưới đưa lên đánh ra.

Đinh Bất Tứ quát lên:

-Lộn rồi ! Cách giải khai đầu phải như vậy.

Lão chưa dứt lời đã nhìn thấy bàn tay chàng gần chạm vào bàn tay của lão, thì không khỏi sợ run. Lão lẩm bẩm:

-Nội lực thằng lỏi này ghê gớm lắm có lẽ hơn cả mình. Nếu mình đấu nổi với gã thì còn có chi thú vị ?

Lão liền thu tay trái về đẩy tay mặt ra. Đó là chiêu “Kỳ phong đột khởi”.

Thạch Phá Thiên định ninh nhớ lời mụ già, chàng cũng sử chiêu “Kỳ phong đột khởi”. Trong lòng bàn tay chàng đã vận đến bảy phần nội lực.

Đinh Bất Tứ chợt thấy chưởng lực đối phương xô lại rất lạ. Bàn tay chưa tới mà chưởng phong đã quạt vào mặt, thì trong lòng kinh hãi. Lão lập tức biến đổi chiêu số.

Thạch Phá Thiên mắt chăm chú nhìn Đinh Bất Tứ. Lão ra tay thế nào thì chàng cũng làm như vậy. Chàng chẳng cần nhớ cách phá giải làm gì nữa. Bao nhiêu tâm trí chàng để cả vào việc ngưng tụ nội lực. Quả nhiên bàn tay chàng nội lực xô ra rất mạnh.

Đinh Bất Tứ đang trong bụng rất e dè, lúc nào lão cũng đề phòng bàn tay mình chạm vào bàn tay đối phương. Nếu hai bàn tay dính vào nhau thì sẽ đi đến chỗ tỷ đấu nội lực và khi đó những chiêu thức tinh diệu của lão không thi triển được. Vì thế mà mấy lần lão đã bắt được chỗ sơ hở của Thạch Phá Thiên đều bị h2nh động của chàng bắt buộc lão phải thu chưởng để biến chiêu.

Từ ngày lão nổi tiếng đến nay, những tay cao thủ danh giá trên giang hồ lão qua tay rất nhiều mà chưa gặp đối thủ nào như Thạch Phá Thiên. Bất luận lão ra chiêu nào, đối phương ra chiêu đúng như vậy. Giả tử đối phương là một nhân vật nổi danh mà đấu như vậy thì lão có thể bài xích được. Nhưng Thạch Phá Thiên lại là người nội lực có thừa nhưng không hiểu võ công. Vậy chàng theo đúng chiêu thức của lão để lại là một việc danh chính ngôn thuận.

Đinh Bất Tứ tính nóng như lửa, miệng lão không ngớt buông lời thóa mạ, nhưng rốt cuộc lão cũng chẳng làm gì được Thạch Phá Thiên.

Cuộc đấu kéo dài đến năm sáu mươi hiệp Thạch Phá Thiên đã dần dần mò ra phép vận nội lực mỗi chuyển mỗi chuyển phát ra đều rít lên những tiếng gió vù vù như gió bão, càng về sau càng mãnh liệt.

Đinh Bất Tứ không dám lơ đãng, phải đem toàn lực ra đối phó.

Lão nghĩ bụng chắc thằng lỏi này ở tà môn nào xuất thân. Phải chăng gã giả vờ ngớ ngẩn mà thực ra gã là một tay cao thủ tuyệt đỉnh cũng chưa biết chừng ?

Hai bên lại đánh mấy hiệp nữa, Đinh Bất Tứ thấy chưởng lực đối phương mỗi lúc một nguy nan cho mình. Còn may ở chỗ Thạch Phá Thiên chỉ mô phỏng theo chiêu thức của lão, nên lão không phải đề phòng chàng công kích bất thành hình.

Đinh Bất Tứ đấu thêm mấy chiêu nữa rồi đưa hai tay theo đường cánh quạt đánh chênh chếch vào đối phương. Chiêu này kêu bằng “Hoặc tả hoặc hữu”. Chưởng lực hướng về tả nhưng lại đánh sang hữu. Cứ tình trạng mà coi, lão ra chiêu này trong bụng mừng thầm, miệng lẩm bẩm:

-Thằng lỏi thối tha này ! Bây giờ mi có bắt chước ta được nữa không ? Mi có biết chưởng lực của ta đánh về phía nào không ?

Quả nhiên Thạch Phá Thiên mô phỏng chiêu này không thấy công hiệu. Chàng liền cất tiếng hỏi:

-Ô hay ! Lão đánh về mé tả hay mé hữu ?

Đinh Bất Tứ cười rộ quát lên :

-Sao mi không xem ta đánh vào mé tả hay mé hữu ?

Miệng lão quát mà hai tay vẫn tiếp tục vung lên đánh tới tấp.

Thạch Phá Thiên giật mình. Đồng thời chàng giơ cả song chưởng lên để chống đỡ chưởng lực của Đinh Bất Tứ. Chàng chẳng hiểu chưởng lực đối phương từ mé nào đánh tới.

Đinh Bất Tứ thấy Thạch Phá Thiên đưa cả song chưởng lên chống, bất giác kinh hãi vô cùng. Lão lẩm bẩm:

-Thằng lỏi này đem thực lực ra chống lại hư chiêu của mình khiến cho chiêu thức biến ảo là thế mà thành vụng về. Chiêu thức của mình là “Hoặc tả hoặc hữu” mà gã cho biến thành “Diệc tả diệc hữu”. Song chưởng phải vận trọng lực chứ không hời hợt được nữa thì còn chi là chỗ ảo diệu của nó ? Cứ kiểu này tiếp diễn thì rồi phải đi đến chỗ tởn tể đấu nội lực mất.

Giữa lúc nguy cấp, lão chợt nghĩ ra một kế. Đột nhiên lão phóng song chưởng đánh lên không trung. Đó là chiêu “Thiên vương thác tháp”.

Nguyên chiêu này chuyên để đối phó với địch nhân nhảy vọt lên không rồi đánh nhào xuống.

Hiện giờ Thạch Phá Thiên không phải từ trên không đánh xuống, đáng lý ra không thể sử dụng chiêu thức này. Thạch Phá Thiên thấy Đinh Bất Tứ sử dụng “Thiên vương thác tháp” nhưng không hiểu dụng ý của lão, nên cũng vung chưởng phóng lên không đánh véo một tiếng.

Hai người bốn tay đều đánh vào quăng không rồi cùng giương mắt lên nhìn nhau.

Đinh Bất Tứ không nhịn được, nổi lên một tràng cười ha hả.

Thạch Phá Thiên thấy lão hết thái độ cừu địch, cũng thích quá nổi lên một tràng cười sung sướng.

Thiếu nữ đang ngồi tựa cột bên cửa thấy tình trạng này cũng phải mỉm cười.

Chỉ có mục già là ra vẻ khó chịu, mục cất tiếng mắng:

-Đồ mặt dày ! Không đánh nổi người ta phải nghĩ ra quỷ kế để đánh lừa một thằng nhỏ ! Thế mà không biết xấu !

Đinh Bất Tứ trong lúc chớp nhoáng nghĩ ra được biện pháp giải nguy khỏi phải đi đến chỗ tử đấu nội lực cùng Thạch Phá Thiên, lão rất lấy làm đắc ý về sự lanh trí củ amình, nên nghe lời mĩa mai của mục già, lão cũng chẳng để tâm đến.

Lão vẫn cười khà khà lên một giọng hòa giải:

-Ta cùng thằng lỏi đã không thù oán lại không căm hận thì tội gì mà tử đấu nội lực để gã phải uống mạng ?

Mục già toan lên tiếng nhiếc móc nữa thì đột nhiên con thuyền trông tránh mấy cái rồi trôi băng xuống hạ lưu. Nguyên khúc sông này tự nhiên hẹp lại, nước chảy xiết quá.

Đinh Bất Tứ lại cười khanh khách nói:

-Tiểu Thúy ! Đi lên đảo Bích Loa nghe ! Hai bà cháu người và cả thằng lỏi kia nữa, chúng ta lên đó chơi mấy bữa cho vui.

Mục già biến sắc run lên nói:

-Không đi ! ta thà chết thì thôi chứ không chịu đặt chân lên cái đảo quỷ đó.

Đinh Bất Tứ hỏi:

-Lên đó mấy bữa thì đã hề gì ?

Nước sông chảy cuồn cuộn, sóng vỗ bì bõm nước bắn lên thuyền tung tóe.

Thạch Phá Thiên nhìn theo tia mắt của Đinh Bất Tứ hi thấy về mé hữu phía trước trong lòng sông hiện ra một ngọn núi xanh biếc. Ngọn núi này trên nhọn dưới tròn, quả nhiên giống như con ốc thì chàng nghĩ ngay: Đây hẳn là đảo Bích Loa.

Đinh Bất Tứ quay lại bảo lái đò:

-Áp thuyền vào bờ ở bên hòn đảo kia.

Lái đò vâng lời.

Đinh Bất Tứ cúi xuống cầm lấy chiếc neo sắt đứng ở đầu thuyền. Lão chờ cho thuyền vào gần rồi liệng mỏ neo lên đảo.

Thạch Phá Thiên nói:

-Lão gia tử ! thái thái đây đã không muốn đến nhà lão gia thì hà tất lão ...

Chàng chưa dứt lời, đột nhiên mục già đứng phắt dậy thò tay ra ôm lấy thiếu nữ nhảy xuống sông.

Đinh Bất Tứ vội la lên:

-Không được !

Lão xoay tay lại nắm thì đã kịp nữa. Chỉ nghe đánh “ùm” một tiếng, nước sông bắn tóe lên.

Thạch Phá Thiên hoảng hồn rút lấy một tấm ván thuyền rồi cũng nhảy xuống sông.

Hai chân chàng đập vào mạn thuyền người chàng vọt đi khá xa, nên tuy chàng nhảy xuống sau mà lúc người chàng tới mặt nước thì đã gần đến bên hai bà cháu mục già.

Thạch Phá Thiên không biết bơi lội, sóng đánh vào miệng phải nuốt nước ừng ực. Chàng quyết tâm cứu người. Tay trái ôm khư khư tấm ván thuyền, tay phải quờ loạn lên. Chàng quờ đúng vào mái tóc mục già liền nắm chặt không buông ra nữa. Cả ba người trôi theo dòng nước xuôi xuống hạ lưu. Thạch Phá Thiên bị sóng đánh dồn dập khiến chàng đầu nhức mắt hoa, miệng không ngớt nuốt nước miếng ừng ực.

Đột nhiên người chàng đụng mạnh một cái, lưng đau nhói lên. Chàng va phải một phiến đá. Thạch Phá Thiên cả mừng đập chân xuống đứng vững lại. Chàng ngẩng đầu lên thì chỉ thấy một làn khói mù mờ mịt. Trong làn mù lộ ra nhiều cây cối. Chàng không có thì giờ nhìn kỹ nữa vội kéo mục già lại gần. Chàng thấy mục hai tay vẫn ôm chặt cô cháu thì trong bụng rất mừng, nhưng không hiểu nàng còn sống hay đã chết rồi.

Thạch Phá Thiên ôm cả hai bà cháu lên rồi bước cao bước thấp lội qua bãi sông bùn lầy nước đọng tiến vào trong chỗ rừng cây, giữa đám mây mù. Chàng đi hơn mười trượng thì tới chỗ đất khô ráo. Chàng liền đặt hai người xuống.

Bỗng nghe mục già lên tiếng mắng:

-Thằng lỏi này thật vô lễ ! Sao người dám nắm tóc ta ?

Thạch Phá Thiên chưng hửng, vội nói:

-Dạ ! Dạ ! Thật là có lỗi !

Mục già lại nói:

-Người ở trong dòng sông nắm đầu tóc, làm ta đau quá chừng !

Bỗng mục oẹ lên một tiếng. Nước trong miệng ộc ra khá nhiều.

Thiếu nữ bây giờ mới lên tiếng:

-Nhưng nhưng ! Nếu không được đại ca đây cứu cho, mà hai bà cháu mình lại không biết bơi lội thì lúc này ... lúc này ...

Nàng nói tới đây miệng cũng ộc nước ra.

Mụ già nói:

-Thế ra gã tiểu tử này đã có ơn cứu mạng cho chúng ta. Vậy thì cái tội vô lễ ta cũng bỏ đi.

Thiếu nữ tùm tùm cười nói:

-Gặp lúc nguy cấp cứu người thì làm thế nào được ? Dĩ nhiên cái đó nhưng nhưng chẳng nên trách đại ca đây, mà còn phải ... tạ ơn nữa mới hợp lý. Nàng bị Thạch Phá Thiên ôm ở trong lòng, bốn mắt nhìn nhau trong gan tấc. Nhưng lúc nàng nói, thì chuyển nhớn tuyền ra phía khác, không dám nhìn thẳng vào mặt chàng.

Cả hai bà cháu thổ nước ra, ướt đầy cả người chàng. Nhưng toàn thân chàng đã bị nước sông ướt đầm thì giờ hai người có thổ nước vào cũng chẳng hề chi. Thế mà cô cũng đỏ mặt lên vì tự cho mình như vậy là người vô ý thức.

Mụ già nói:

-Được rồi ! Người đặt chúng ta xuống đây. Chỗ này là đảo Tứ yên cách chỗ lão quái ở không xa mấy, cần phải đề phòng lão đến rắc rối.

Thạch Phá Thiên vâng dạ luôn mấy tiếng rồi đặt hai người xuống.

Bỗng nghe sau bụi cây rậm có tiếng người nói:

-Chắc là thằng lỏi đó không chết đâu. Thế nào chúng ta cũng phải tìm cho thấy gã.

Thạch Phá Thiên giật mình kinh hãi, khẽ nói:

-Đỉnh Bất Tứ đuổi tới nơi rồi !

Chàng lại ôm hai người chạy vào bụi rậm, ngồi yên không nhúc nhích.

Tiếng chân dẫm trên cỏ khô cùng lá rụng bật lên những tiếng sột sạt. Hai người từ mé bên kia đi qua là một lão già và một thiếu nữ.

oOo